

Arrest

nr. 45 107 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees uit Burojë, gemeente Skenderaj (Kosovo).

U bezit de Kosovaarse nationaliteit.

Sinds 2007 bent u hartpatiënt en uw dochter heeft epilepsie. Jullie werden voor jullie gezondheidsproblemen in Kosovo behandeld.

In 2003 ging u naar Italië waar u asiel vroeg. U trok naar Italië nadat het bedrijf waarvoor u werkte in Kosovo gesloten werd omdat de eigenaar ervan door onbekenden werd bedreigd.

Aangezien uw echtgenote, T. (A.) L. (...), alleen in Kosovo was achtergebleven en uw dochter ziek was, keerde u in 2005, nog voor een antwoord gekregen te hebben op uw asielaanvraag, terug naar Kosovo.

Op 29 augustus 2009 werd u op de markt in Skenderaj overvallen door enkele leden van de Albanese familie J(...), o.a. door E(...).J(...). Uw belagers werkten op de markt en u vermoedt dat ze gezien hebben dat u een grote som geld bij had. U werd geslagen en uw mobiele telefoon werd afgenomen.

Een omstander kwam tussen, waarop u een sigarettenverkoper uit de buurt kon vragen de lokale politie te bellen.

Toen de politie aankwam werden u en E.(...) meegenomen voor verhoor. Op het politiekantoor legde u verklaringen af en diende u klacht in tegen uw belagers. E.(...) kon als eerste het politiekantoor verlaten. Tien minuten later volgde u. De politie zei u dat de zaak voor een rechtbank zou komen. E.(...) vroeg u nog uw klacht in te trekken in ruil voor een nieuwe gsm, maar u weigerde.

Toen u van het politiekantoor wegreed, kwam E.(...) naast u rijden en dreigde ermee uw huis te vernielen indien u de klacht niet zou intrekken. U ging hierop opnieuw naar de politie en vertelde wat er gebeurd was. De politie stelde voor te proberen zelf tot een vergelijk te komen aangezien het een machtige familie betrof. Sindsdien kreeg u enkele dreig telefoons betreffende het intrekken van uw klacht. Twee à drie keer kwamen uw belagers naar uw straat en vroegen aan de burens waar u woonde. Op de school van uw kinderen kwamen uw belagers vragen naar uw kinderen. Uw belagers werden na de overval nog twee à drie keer ondervraagd door de politie. Twee weken voor uw vertrek naar België in oktober 2009 vroeg de politie u of u nog wou verder gaan met uw zaak of uw klacht wou intrekken. U liet weten uw klacht niet te willen intrekken.

Uit angst voor uw veiligheid en die van uw familie en omdat u zich zorgen maakte over de gezondheid van uw dochter verliet u samen met uw echtgenote en twee minderjarige kinderen Kosovo op 22 oktober 2009 en kwam u naar België, waar u op 26 oktober 2009 aankwam en diezelfde dag asiel vroeg.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 3 maart 2009; uw rijbewijs van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 6 juni 2005; uw huwelijksakte, uitgereikt te Skenderaj op 28 april 2009; de schoolboekjes van uw kinderen; en een attest uitgereikt op 5 januari 2010 door de politie van Skenderaj ter bevestiging van uw klacht op 29 augustus 2009 naar aanleiding van de overval.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u Kosovo verliet na overvallen en bedreigd te zijn geweest door E.(...) J.(...) en enkele van zijn familieleden omdat zij vermoedden dat u veel geld op zak had.

Dergelijke problemen zijn echter van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard.

Uit niets blijkt dat u, als etnische Albanees, als gevolg van uw problemen of eventuele problemen in de toekomst met de familie J.(...) geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten.

Luidens uw verklaringen kwam de lokale politie ter plaatse na de overval van 29 augustus 2009 en werden u en E.(...) ondervraagd en werden uw verklaringen opgenomen. Later heeft de politie E.(...) bovendien nog enkele keren ondervraagd. Aansluitend dient opgemerkt te worden dat u verklaarde nooit noemenswaardige problemen te hebben gekend met de politie of enige andere autoriteit in Kosovo (CGVS, p.8).

Hierbij kan bovendien verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke middelen voorhanden zijn en effectieve maatregelen worden getroffen voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Over het algemeen voert de Kosovaarse Politie haar taken op een professionele en competente manier uit. Voorts werd in februari 2008 gestart met de ontplooiing van de European Union Rule of Law Mission in Kosovo (Eulex). Op 9 december 2008 werd deze missie daadwerkelijk operationeel. Deze missie heeft als doel de Kosovaarse autoriteiten bij te staan bij de verdere uitbouw van een goed functionerend politie- en justitieapparaat. Het is de taak van de Eulex Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is Eulex van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is.

Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uw bewering dat de familie J.(...) enkele machtige posities bekleedt – wat u trouwens nauwelijks nader kan concretiseren (CGVS, p.8) – waardoor de politie niet afdoende tegen haar zou kunnen optreden en u zou hebben aangeraden zelf tot een vergelijk te komen (CGVS, p.6), wordt bijgevolg niet ondersteund door voorgaande informatie aangaande de steeds professionelere werking van de KP, die, ondersteund door Eulex, wars van enige inmenging haar taken tot bescherming van de Kosovaarse burgers tracht uit te voeren.

Aangaande het feit dat u in 2003 naar Italië trok nadat uw vorige baas door onbekenden werd bedreigd, dient vastgesteld te worden dat u persoonlijk niet werd bedreigd (CGVS, p.9). Het was enkel uw toenmalige baas die werd geïdendeerd. Sinds uw terugkeer uit Italië in 2005 heeft u hieromtrent bovendien geen verdere problemen meer gekend (CGVS, p.9).

Wat betreft uw gezondheidsproblemen (hartproblemen) en die van uw dochter (epilepsie) dient opgemerkt te worden dat deze medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw identiteit en die van uw gezin worden immers niet in vraag gesteld. Het politieattest stelt enkel dat u klacht heeft ingediend na een overval, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de beschermingsmogelijkheden in Kosovo.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift van 24 februari 2010 naar artikel 3 EVRM en artikel 10 van het EG Verdrag en legt uit wat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

Verder haalt hij informatie aan van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit volgens hem blijkt dat *“De positie van etnisch Albanezen in het noorden van Kosovo kan worden vergeleken met die van etnische Serviërs in de gebieden waar deze in de minderheid zijn. Over het algemeen kan worden gesteld dat de spanning tussen etnische Albanezen en etnische Serviërs sinds de onafhankelijkheidsverklaring groter is geworden”*.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich louter beperkt tot een korte bespreking van artikel 3 EVRM, artikel 10 van het EG Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing deze voormelde rechtsregels en voormeld beginsel heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

Vervolgens wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging doet om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad verwijst dan ook naar deze motieven dewelke hij beaamt en overneemt.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Derhalve worden van verzoeker zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE